

[Kurt Hansen]

Den direkte økonomiske gevinst, som arbejdsgiverne vil kunne hente igennem dette massive tryk på dele af arbejderklassen, er nok alt i alt den mindste del af det. Langt større betydning for de borgerlige ligger der i, at man derigennem har adgang til at presse hele arbejderklassen, man har mulighed for at presse den på angsten for arbejdsløsheden. Man bruger forarmelsen som et generelt instrument til at trykke hele arbejderklassen i et forsøg på at underminere den kollektive styrke, som netop arbejderklassen har opbygget igennem sine kampe.

Det er denne holdning, denne interesse i en svækkelse af arbejderklassen, som tydeligt går igennem i venstres og de konservatives ændringsforslag. Når venstre vil spare 8 mia kr. på finansloven i 1981 og de konservative vil spare 11 mia kr., er det ikke bare, fordi man selvfølgelig følger kapitalens interesser i lavere offentlige udgifter, specielt på sundhedsområdet, uddannelsesområdet og ikke mindst boligområdet, og fordi man forfølger de borgerlige mål, der går ud på, at pengene har det bedst i borgernes lommer, men det er også i høj grad, fordi man bevidst spekulerer i en forøgelse af arbejdsløsheden, flere arbejdsløse, mere konkurrence om jobbene og lønnen og som følge deraf højere profitter til arbejdsgeberne.

Nu har det imidlertid i flere år været et problem for de borgerlige, at på trods af den store arbejdsløshed har arbejderklassen formået at bevare en relativ stor del af sin styrke. Man har afværget det helt store slag imod lønudviklingen. Derfor har venstre og konservative i de seneste år sat meget ind på forarmelsen af de arbejdsløse, og den får simpelt hen ikke for lidt i forbindelse med de ændringsforslag, som er stillet her.

I korthed går politikken ud på følgende. 1) En arbejdsløs skal være sulten. Sult driver folk til de mærkværdigste ting, herunder at tage sundhedsfarligt arbejde til underbetaling. 2) En arbejdsløs skal være bange. Omhyggelig kontrol, administrativ forfølgelse, indskrænkning af dagpengeperioden, det skal nok få de arbejdsløse op på tærne. 3) Bistandsalternativet. Når folk presses ud af arbejdsmarkedet, skal det være mere skræmmende, end det allerede er i forvejen. Kontanthjælpen skal sættes ned og udbetales under de mest ydmygende former overhovedet. Som et fjerde punkt kan man nævne, at der

for de ældre, nedslidte arbejdere ikke skal være et smuthul. Efterlønsordningen skal tage endnu mere form af fattighjælp.

Sådan er venstres og konservatives opskrift på bevarelsen og udbygningen af et moderne pjaltproletariat. Opskriften er yderligere tillokkende for borgerskabet derved, at det presser kvinderne ud af arbejdsmarkedet og genopretter den gamle orden, hvor mand var mand, og hvor man ikke behøvede at nære angst for at slå til.

Denne beskrivelse er der sikkert mange socialdemokrater, der er enig i – det kunne jeg forestille mig i hvert fald. Derfor må det være på sin plads at understrege, at betydelige dele af denne kritik også rammer socialdemokraterne.

Finanslovforslaget viser også, hvordan socialdemokraterne hylder en sparefilosofi, der alt i alt følger den samme linje som den, de borgerlige har lagt frem, allerede inden vi kommer til ændringsforslagene, hvor der jo er indarbejdet nedskæringer fra SV-regeringens tid og fra forårets forlig, som vi ved betyder en væsentlig forøgelse af arbejdsløsheden. Vi ved, at der er indgreb af voldsom størrelsesorden imod de arbejdsløse. Man har forsøgt at tilsløre omfanget af disse indgreb – på en forholdsvis ynkelig måde. Det er ikke lykkedes, på trods af at man ikke mindst i den diskussion, vi har haft om det nye beregningsgrundlag for arbejdsløshedsunderstøttelsen, har forsøgt at skjule, hvor meget der i realiteten er tale om at spare på denne konto.

Generelt er socialdemokratet altså med på en økonomisk politik, der skaber arbejdsløshed. Det er simpelt hen en del af kriseløsningsforsøgene. Fordelingen af nedskæringerne viser også borgerlige tendenser. Man hugger ind på det sociale, sundhedsmæssige og uddannelsesmæssige område og på de rettigheder, som lønarbejderne har haft til kollektive forbrugsgoder inden for disse områder. Vi ser, at dér, hvor man skærer ned, er lige præcis dér, hvor arbejderklassen faktisk har kunnet presse nogle forbedringer igennem på de her nævnte områder. Det er de svagere stillede i samfundet, der skal rammes af nedskæringerne. Ved denne nedskæringspolitik støtter man den ideologi fra de borgerliges side, der går ud på, at pengene ligger bedst i – ja, jeg var lige ved at sige i borgernes lommer, men det burde vel egentlig være